

Identiek en toch uniek

Hilda Jeninga

IK HAD NOG MAAR VIER VERHALEN GELEZEN IN IDENTIEK EN TOCH UNIEK TOEN IK ME AL VOORNAM MIJN TWEELING MEER INDIVIDUELE AANDACHT TE GEVEN.

Voor het boek *Identiek en toch Uniek* interviewde Hilda Jeninga tien eeneiige tweelingparen en nog eens zeven 'helften' van een eeneiige tweeling. Ze kijken naar hun relatie met hun broer of zus, de harmonie en de wrevel, hoe ze als kind werden behandeld en hoe het tweelingzijn hen heeft beïnvloed.

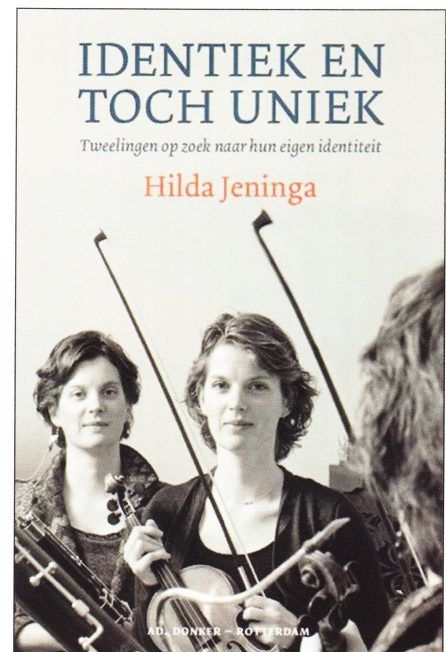
Bij allemaal is de relatie op de een of andere manier toch een beetje ingewikkeld. Soms omdat ze absoluut niet zonder elkaar kunnen en daar zelf gek van worden, soms omdat de competitie nooit is opgehouden, soms omdat de een meer afstand wilde dan de ander. Sommigen hebben een periode van verwijdering gehad en zijn daarna weer tot elkaar gekomen, bij anderen is de breuk definitiever.

Een paar voorbeelden:

"Harold en ik hebben niet zo'n sterke band. Hij is nu niet gelukkig, maar ik kan hem niet echt helpen. (...) Ik denk, naarmate ik ouder word, wel vaker: laat ik hem maar even bellen, mijn interesse tonen. Soms doet hij echt stomme dingen. Daar kan ik soms goed met hem over praten dan heb ik het idee dat we een band hebben."

"Ik heb wel een speciale verbondenheid met Wayne. Die is nu iets minder, maar hij is er altijd geweest en nu ook nog. Ik weet dat hij er is, dat geeft een prettig gevoel."

"Ik heb mezelf vaak met Loor vergeleken. Constant gezocht en gemeet. Als ik eerder had geleerd hoe ik me in mijn eentje staande kon houden, dan was ik minder een houding gaan aanneem. En had ik ook niet zo mijn best hoeven doen daar weer uit te komen."

De interviews zijn niet altijd even diepgaand en persoonlijk blijf ik af en toe haken op de wat eenvoudige schrijfstijl, maar als meerlingouder bleef ik doorlezen. Juist daarom is het jammer dat er niet net wat meer reflectie in zit: hoe kijkt de schrijver zelf tegen het tweelingschap aan na al die verhalen? Hadden deze meerlingen hun issues kunnen voorkomen? Hadden ouders iets anders kunnen doen? Of zit het nu eenmaal in de karakters?

De tweelingen geven zelf achterin nog wel wat tips, maar die zijn wel heel persoonlijk. De korte inleiding van Jeninga vertelt dat ze zelf ook geworsteld heeft met haar tweelingschap, maar niet wat het haar gebracht heeft en hoe een worsteling voorkomen had kunnen worden.

Toen ik het uit had, las ik Hilda Jeninga's voorwoord nog eens en daar stond precies de boodschap omschreven die ik zelf ook goed in mijn oren had geknoopt: "De verhalen laten zien dat het belangrijk is om tweelingen als twee verschillende individuen te zien. Dat helpt ze bij het vinden van een eigen identiteit. Want één en één is niet één, maar toch echt twee."

Hoewel moeilijk aan te geven wát dan concreet, trok ik er voor mijn gevoel toch lessen uit in mijn meerlingouder-schap. De zussen die beschrijven hun hele leven als een geheel te zijn gezien, altijd dezelfde kleren aan kregen en zonder nadenken met dezelfde hobby's werden opgescheept. Hun verhalen werken voor mij alarmerend: laat dat niet gebeuren, want hoe leuk het ook mag zijn nu, later zitten zij met de brokken.

Margreeth Fernhout